

Arrest

nr. 274 513 van 22 juni 2022
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 februari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 februari 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat L. KAKIESE verschijnt voor verzoekster en van advocaat B. BUYLE, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 augustus 2021 doen verzoekster en haar partner een huwelijksaangifte bij de gemeente Putte. Op 20 december 2021 stelt het parket dat er sprake is van een schijnhuwelijk en geeft een negatief advies. Op 21 december 2021 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk te voltrekken. Verzoekster en haar partner tekenen op 21 januari 2022 verzet aan tegen de beslissing tot weigering van huwelijksvoltrekking.

Op 1 februari 2022 neemt de gemachtigde het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten:

*“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: K, Z.*

geboortedatum: (..)1982
geboorteplaats: Sidi Jaber
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

*(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)*

Vervallen D-visum voor Spanje en geen geldig visumvervangend verblijfsdocument. Uit het paspoort blijkt bovendien dat de meest recente in reisstempel dateert van 02/05/2019. Ook het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner en zijn meerderjarig inwonend kind haar niet automatisch recht op verblijf. De aanwezigheid in België van een niet-inwonend meerderjarig kind van de partner geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf. De aanwezigheid van familieleden in België geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner, zijn meerderjarig inwonend kind, zijn meerderjarig niet inwonend kind en van haar familie (= zus) is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"Pris de la violation des articles 1° à 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs - obligation de tenir compte de tous les éléments connus de l'administration - , de l'article 3 de la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et du principe général de bonne administration et de l'erreur manifeste d'appréciation.

Quant à l'annulation ;

Attendu que la décision attaquée est hautement critiquable car la partie adverse s'est abstenue de prendre en considération de manière pertinente qu'une demande de déclaration de mariage a été introduite par la requérante auprès de la commune de Putte en date du 08.08.2021 et que celle-ci n'a pas fait l'objet d'une décision définitive de l'officier de l'état de civil de la commune de Putte . Attendu , en effet, que la décision du 21.12.2021 méritait les deux remarques essentielles suivantes :

1. La décision n'a pas été notifiée à la requérante par lettre recommandée comme le prévoit la loi.

2. La requérante et son futur mari, Monsieur Patrick Casier, ont lancé citation contre l'officier de l'état civil de la commune de Putte afin d'obtenir que celui-ci soit contraint par le tribunal de la famille de Mechelen de célébrer le mariage.

Attendu qu'il résulte de ce qui précède que le prescrit de l'article 73/13 de la loi du 15.12.1980 n'a pas été respecté contrairement à ce qu'affirme la partie adverse.

Qu'en effet, en faisant abstraction des éléments indiqués ci-dessus, la partie adverse n'a pas raisonnablement tenu compte de l'intérêt de la famille qu'elle forme actuellement avec Monsieur Patrick Casier.

Qu'en effet, elle vit ensemble avec son futur époux à la même adresse indiquée ci-dessus et qu'ils sont dans l'attente du jugement qui devra forcément découler de la citation à comparaître devant le tribunal de la famille de Mechelen, l'audience d'introduction ayant été fixée au 3 février 2022.

Attendu qu'il est de l'intérêt des parties audit procès et de la justice qu'elles soient présentes lors de l'audience décisive qui est encore à fixer.

Que dans l'intérêt du déroulement de la justice, il importe donc que la requérante soit présente pour assurer la défense de son procès.

Que la présence de la requérante lors de l'audience à fixer par le tribunal de la famille est d'ailleurs obligatoire.

Attendu que si la procédure de mariage ne donne pas, comme le dit la partie adverse, un droit automatique au séjour, il empêchait cependant la partie adverse de prendre une décision d'ordre de quitter le territoire sans motivation précise relative à cette situation.

Que force est de constater que la partie adverse n'a pas motivé la décision attaquée par rapport à la procédure attaquant le refus de célébration du mariage.

Que la partie requérante considère que ladite décision de refus de célébrer le mariage relève, en raison de plusieurs éléments pertinents, de la violation de la loi qui prescrit la matière.

Attendu que la partie adverse est également restée en défaut de motiver la décision attaquée quant au délai de 7 jours. Attendu que la partie adverse avait l'obligation de justifier le délai court de 7 jours alors que cela concerne la première décision d'OQT prise à l'encontre de la partie adverse.

Attendu qu'il résulte de ce qui précède que la décision attaquée n'est pas intelligible car elle a fait abstraction d'éléments déterminants que n'ignorait pas la partie adverse qui fait référence au mariage dans la décision mais sans en tenir compte de manière pertinente.

Attendu que la partie adverse reste ainsi en défaut de justifier la décision attaquée par rapport au contexte dans lequel elle devrait être prise. Que la partie adverse n'a pas motivé la décision attaquée de manière adéquate. Que celle-ci doit être annulée."

2.2. Verzoekster betwist het motief dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum niet.

Verzoekster en haar partner doen op 21 december 2021 een huwelijksaangifte dat geweigerd is door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Putte, gezien er een negatief advies was van het Parket en er sprake is van schijnhuwelijk, de precaire verblijfstoestand van verzoekster, snel relatieverloop, weinig relatiebewijzen, groot leeftijdsverschil (verzoekster is 21 jaar jonger dan haar partner). Verzoekster en haar partner hebben verzet aangetekend tegen deze beslissing. De inleidende zitting was op 3 februari 2022.

Verzoekster betoogt dat ze verplicht aanwezig moet zijn op het Belgisch grondgebied om haar belangen te kunnen behartigen voor de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen.

De Raad wijst erop dat verzoekster kan zich tijdens de gerechtelijke procedure voor de rechtbank van eerste aanleg kan laten vertegenwoordigen door haar raadsman.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is erop gericht te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De gemachtigde oordeelt niet op kennelijk onredelijke wijze: “Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner en zijn meerderjarig inwonend kind haar niet automatisch recht op verblijf. De aanwezigheid in België van een niet-inwonend meerderjarig kind van de partner geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf. De aanwezigheid van familieleden in België geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner, zijn meerderjarig inwonend kind, zijn meerderjarig niet inwonend kind en van haar familie (= zus) is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639.”

Gelet op het negatief advies van het Parket dat besluit tot een schijnhuwelijk, dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen beschermenswaardig gezinsleven aantoonst. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt derhalve niet aangetoond. Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt. De schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC